

AMAR. 54. — 2) *Windrose* (vgl. दिक्क्र) VARĀH. BRH. S. 87, 47 (दिग्म^०).

दिक्खातङ्ग (2. दिम् + मा^०) m. = दिक्कारिन् RĀGA-TAR. 4, 701.

दिक्खल (2. दिम् + म्बल) n. *Himmelsgegend*: कुरिवाकृन्^० VIKR. 47.

141. नीवा — परागान्वान्दान् — भूरिशो दिक्खेषु *in alle Himmelsgegenden* AMAR. 54. DAČAK. in BENF. CHR. 180, 12. बम्भम्यते कथं धर्मवाङ्मया सर्वदिग्मुखम् CATR. 1, 18. सुरभीकृतदिग्मुख 41. दीप्तियोतितदिक्खा KATHĀS. 18, 77. Platz SŪRJAS. 2, 2.

दिक्खळ (2. दिम् + मूळ) adj. *in den Himmelsgegenden irre, sich in den Himmelsgegenden nicht zurecht finden könnend* R. 3, 60, 3. KAP. 1, 60. *über dessen Richtung, Lage man in Zweifel ist*: स्तम्भ VARĀH. BRH. S. 52, 115.

दिक्खोळ (2. दिम् + मोळ) m. *das Irwerden in den Himmelsgegenden* KĀM. NĪTIS. 14, 24. KATHĀS. 18, 97.

दिपिड oder दिपाडन् m. N. pr. eines Wesens im Gefolge des Sonnengottes H. 103, Sch. BHAVISHJA-P. in Verz. d. Oxf. H. 31, b; vgl. 70, a, N. 1. — Vgl. छुपिड.

दिपाडोय m. N. pr. eines Mannes Verz. d. Oxf. H. 181, b, 4 v. u.

दिपाडोर् m. *Meerschäum* als v. l. von क्षिपाडोर् COLEBR. und LOIS. u. AK. 2, 9, 105. — Vgl. डिपाडोर्.

दित s. u. 3. und 4. दा.

1. दिति m. N. pr. eines Königs ÇABDĀRTHAKALPATARU im ÇKDR. König WILS.

2. दिँति (von 3. दा) f. 1) *das Zertheilen* TRIK. 3, 3, 161. H. a. n. 2, 172. MED. t. 24. — 2) *das Vertheilen, Austheilen; Freigebigkeit oder das Haben, Bestitzen*: रूपे च नः स्वयत्प्राप्य देव दितिं च रास्वार्दितमुरुष्य RV. 4, 2, 11. Auch personif.: तमग्ने वीरव्यशो देवश्च सविता भगः । दितिश्च दाति वार्यम् 7, 15, 12. Vgl. 1. अदिति, wo दिति mit Unrecht auf 1. दा zurückgeführt wird.

3. दिँति f. eine neben Aditi genannte Genie, ohne festen Begriff und wie es scheint nur als Gegenstück aufgestellt, wie सुर zu असुर. AV. 7, 7, 1. 44, 3, 4. 15, 6, 7. 18, 4. VS. 18, 22. Vom Epos an eine Tochter Daksha's, Gemahlin Kačapa's und Mutter der Daitja, der unversöhnlichen Feinde der Götter. Das unzählbare Geschlecht der Daitja wird unmittelbar von ihr oder von ihrem Sohne Hirañjakaçipu abgeleitet; neben Hirañjakaçipu wird häufig auch Hirañjakaçha als junger Bruder genannt. TRIK. 4, 1, 7. 3, 3, 161. H. a. n. 2, 172. MED. t. 24. MBH. 1, 2520. 2525. 12, 7545. HARIV. 169. 183. fg. 8201. fgg. 11321. 11331. 12447. 12437. 12910. 12913. R. 3, 20, 12. 16. VP. 122. fg. BHĀG. P. 3, 14, 7. fgg. 6, 6, 25. Indra zerstückelt ihre Geburt im Mutterleibe, weil ihm von dorthier Gefahr droht; aus den Stücken gehen die Mārut hervor. HARIV. 239. fgg. R. 4, 46, 1. fgg. VP. 131. fg. PAÑKĀT. II, 40.

दितिञ्ज (3. दिति + ञ) m. *ein Sohn der Diti, ein Daitja, ein Feind der Götter* H. 238. MBH. 13, 971. HARIV. 12706. BHĀG. P. 6, 9, 39. 8, 9, 16.

दितिञ्जाराति *Feind der Daitja*, Bein. Viṣṇu's RĀGA-TAR. 4, 199.

दितितनय (3. दिति + त^०) m. dass. HĀR. 12706. VARĀH. BRH. S. 47, 30.

दितिनन्दन (3. दिति + न^०) m. dass. BHĀG. P. 8, 10, 3.

दितिमुत् (3. दिति + सुत्) m. dass. AK. 1, 1, 1, 7. SĀH. D. 7, 10.

दित्य m. dass. ÇABDĀRTHAKALPATARU im ÇKDR. Falsche Form für दित्य.

दित्यवैक् oder वैक् m. nom. वाङ्, instr. दित्यौक्, f. दित्यौक् P. 3, 2, 64, Sch. 6, 4, 132, Sch. 8, 2, 31, Sch. *ein zweijähriger Stier, eine zweijährige Kuh* VS. 14, 10. 18, 26. 28, 25. TS. 4, 3, 3, 1. 5, 6, 15, 1. PAÑKĀV. BR. 21, 1. दित्य ist wohl eine Verstümmelung von द्वितीय (vgl. तुर्ववैक्). — Vgl. दित्यौक्.

दित्सा (vom desid. von 1. दा) f. *das Verlangen —, die Absicht zu geben* RĀGA-TAR. 3, 252. VOP. 5, 15.

दित्सु (wie eben) adj. *zu geben bereit* (mit dem acc.): यत्ते दित्सु प्रराध्यं मनो अस्ति श्रुतं वृकत् RV. 5, 39, 3. MBH. 8, 3338. 12, 7247. 13, 7232. वरं दित्सु: *zu gewähren bereit* 1, 7733 (वरदि^० SUND. 4, 23). आद्वम् für Jmd zu veranstalten bereit 13, 3941. — Vgl. अ^०.

दित्स्य (wie eben) adj. *was man zu geben bereit ist* P. 3, 1, 97, Sch. दिदम्भिषु (vom desid. von दम्भ्) adj. *Jmd zu hintergehen im Sinne habend* BHĀTT. 9, 33. — Vgl. दिप्सु, धिप्सु.

दित्सु adj. = दित्सु *hinzugeben bereit*: जीवितम् MBH. 5, 187. Unorganische Form mit zweifacher Reduplication.

दिदिवि = दीदिवि *Himmel* H. ç. 2.

दिदित्ता (vom desid. von दर्प्) f. *das Verlangen zu sehen* VOP. 26, 189. MBH. 1, 385. 8174. N. 24, 15. SĀV. 6, 8. R. 6, 2, c. KATHĀS. 13, 121. 18, 16. KĀURAP. 38. BHĀG. P. 4, 10, 16. Am Ende eines adj. comp. f. आ RĀGA-TAR. 5, 357.

दिदन्तु (wie eben) adj. *zu sehen begierig* (mit dem acc.): पूक्ते तदेनौ वरुण दिदन्तौ (nach SĀJ. für ०न्तु: mit Elision) एमि चिकितुषो विपृक्कम् RV. 7, 56, 3. N. 3, 5, 7, 14. SĀV. 5, 109. INDR. 1, 13. MBH. 1, 14. 2879. 13, 866. R. 1, 1, 69. 44, 21. RAGH. 11, 85. KATHĀS. 10, 168. Git. 12, 27. BHĀG. P. 1, 6, 20. 8, 3, 7. MĀRK. P. 23, 1. रण^० R. 3, 29, 25. *zu sehen — so v. a. zu untersuchen, zu prüfen verlangend*: व्यवहारम् M. 8, 1.

दिदन्तैय (wie eben) adj. *was man gern sehen mag; ansehnlich, anziehend* RV. 1, 146, 5. आभूषेयं वो मरुतो मक्षिवन् दिदन्तैयं सूर्यस्यैव चतणाम् 5, 55, 4. दिदन्तैयो दर्शनीयो भवति TBR. 2, 7, 9, 4.

दिदन्तैय adj. dass. RV. 3, 1, 12.

दिदा f. N. pr. einer Fürstin von Kāçmīra RĀGA-TAR. 6, 177. 179. 188. 203. 205. 302. 8, 228.

दिदानेय (दि^० + नेय) m. Bein. Kshemagupta's (wegen seiner Zuneigung zu Diddā) RĀGA-TAR. 6, 177.

दिदापाल (दि^० + पाल) m. N. pr. eines Mannes RĀGA-TAR. 7, 146.

दिदापुर (दि^० + पुर) n. N. pr. einer von Diddā erbauten Stadt RĀGA-TAR. 6, 300.

दिदास्वामिन् (दि^० + स्वा^०) m. N. eines von Diddā errichteten Heiligtums RĀGA-TAR. 6, 300.

दिव्यु m. *Geschoss*: सृजदस्ता धृषता दिव्युमस्मै RV. 1, 71, 5. 10, 48, 9. इन्द्रा पुत्रं वरुणा दिव्युमस्मिन्नातिष्ठमुग्रा नि वधिष्टे वज्रम् 4, 41, 4. यद्विद्यवः पतन्नासु प्रक्रीकान् 11. येषु ध्रुवेषु दिव्यवः पतन्ति 7, 83, 2. 56, 9. आरे किंसोनामपं दिव्युमा कृधि 10, 142, 1. 134, 5. 38, 1. AV. 1, 2, 3. दिव्युर्वाहि VS. 10, 17. 2, 20. Vgl. अण्म^०. Von दिव् *schleudern* oder von दी *fliegen*; vgl. दिव्युत्. — 2) = दिव् *Himmel* H. ç. 2.

दिव्युत् (desselb. Ursprungs wie दिव्यु) P. 3, 2, 173, V Artt. 2. f. 1) *Geschoss*; auch von denen der Götter, namentlich dem *Donnerkeil* Indra's bau-